

brebelsen af Sygdommen angik, vilde han ingenlunde indestaa for, at der var noget at bygge paa, det laa endnu i det uviste. Det har jo ogsaa bekræftet sig i det Forhold, der har givet Anledning til Endringsforslaget. Thi ikke alene Dyr læger, men Dr. Bang, der underviser og er Lærer for vore Dyr læger — og ogsaa Udlandet — er kommen til det samme Resultat, at den Kochske Lyme i diagnostisk Henseende har vist sig at være et Middel af den allerstørste Betydning. (Ufbrudelse). Ja, det er jo de Udtryk, som staa i Betænkningen, jeg tillader mig at benytte, det kan der da ingen Fejl være ved. Nu har der jo i flere Aar været nedsat et Udvalg om et Lovforslag angaaende smittomme Sygdomme hos Husdyrene. Og jeg veed, at hele det Udvalg er fuldstændig enigt om at anse Tuberkulose-spørgsmaalet for det vigtigste Punkt i hele Lovforslaget. Det er ogsaa alle vi Landmænd enige om, at Spørgsmaalet om denne skrækelige Sygdom er det vigtigste i hele Lovforslaget. Naar vi nu vide, at denne skrækelige Sygdom koster de danske Landmænd Millioner, at den paa visse Egne, hvor man ikke har kendt den tidligere, udbreder sig stærkere og stærkere, og vi ikke vide, hvad Ende det skal tage, hvis det ikke lykkes at finde et Middel imod den, eller i alt Fald et Middel til at faa Sygdommen at vide paa et tidligt Stadium, at Kreaturet kan benyttes til Slagtning, saa er det naturligt, at Ministeren kommer med et Endringsforslag, der gaar ud paa at anstille Forsøg over slige Forhold, da det efter de hidtidige Forsøg med den Kochske Lyme lader til at være et godt Middel, men der maa selvfølgelig, forinden det kan bevises og gives ud for virkelig Videnskab, en Række Undersøgelser til. Nu kommer altsaa Ministeren til os i Finansudvalget blandt andet ogsaa med en Skrivelse, som er dateret den 21de Februar 1891 og understrevet af Direktøren for Landbohøjskolen. I denne Skrivelse forekommer følgende Passus, at efter de modtagne Indberetninger fra Dr. Bang, som det nærmere vil fremgaa, have disse Forsøg besværet af Mangel paa Plads saavel paa selve Landbohøjskolen som paa Forsøgslaboratoriet kun kunnet gennemføres under besværlige og mangelfulde Former. Dette fremlægger den ærede Minister som Motivering for sit Endringsforslag og yderligere oplyses det af disse Bilag, som han forelagde Finansudvalget, at, da nu Dr. Bang skulde til at undersøge denne Sag, var der ikke Plads paa Landbohøjskolen og heller ikke Plads ved Forsøgslaboratoriet i det Aar Skure, som staa

der. Hvis nogen har været derude, ville de se, at der staa nogle gamle Skure, der i sin Tid bleve brugte til Isthuse. Der har Dr. Bang i en Række af Aar anstillet bakteriologiske Forsøg, hvor der har været saa kneben Plads, naar man gaar derind, — ganske bortset fra den Stank, der har været ved disse Kaniner, Røtter og Mus og andre Ting, som han har anstillet Forsøg med — at Dyrene have maattet staa ovenpaa hinanden. Nu foreligger der her en saa vigtig Sag og Undersøgelserne ude paa Forsøgslaboratoriet kunne aldeles ikke foregaa, fordi der ingen Plads er, og fordi disse Skure ikke indeholde Plads til de hidtidige og langt mindre til de nye Forsøg. Hvad har saa Dr. Bang gjort? Han har maattet hulle sig frem, saaledes at han ude paa Kævetorvet i Kjøbenhavn har formaaet en eller anden Dyr læge for gode Ord og Betaling til at være med til at anstille disse Forsøg og foretage disse Gradmaalinger, som man, om man end ikke har Kendskab til Videnskaben, i alt Fald veed, udfordre den største Nøjagtighed, naar de skulle have nogen Betydning. Naar vi tænke os, at vi staa her i Danmark, hvor Landbruget som i intet Land i den civiliserede Verden spiller Hovedrollen, og naar vi saa vide, at en saa skrækelig Sygdom som Tuberkulose udbreder sig med en rivende Hurtighed, og at den koster Million paa Million, og vi dernæst vide, at nu er der opkommet et Middel, hvorved det lader sig paa det aller tidligste Stadium afgøre, om Kreaturerne ere smittede af denne skrækelige Sygdom, saa kommer Regeringen og forlanger en Bevilling til, om vi under disse Forhold ville være med til at bygge derude — ogsaa af andre Grunde er der naturligvis Trang til at bygge derude — men naar Ministeren saa kan faa fikret Rønningstillæg til sine Embedsmænd, som jeg i og for sig ikke har noget imod, saa siger han: saa lade vi det fare, saa lægge vi det hen. (Ufbrudelse af Indenrigsministeren [Singerløv]). Var det ikke med den Motivering, Ministeren lagde det hen, saa skulde jeg tage meget fejl. Det er den ærede Minister, der har ladet Forslaget falde i dette Øjeblik, og det er mig, der optager det. Derfor mente jeg, det kunde være rigtig, at den ærede Minister fik det fulde Ansvar for, at vi ingen videre Begne kom paa dette Omraade. Den ærede Minister har jo selv henvist til, at denne Sag er debatteret i Finansudvalget. Jeg henvender mig til den ærede Minister og lægger Ansvaret paa ham. Han har Ansvaret for, at vi ikke komme videre, og han har Ansvaret for, at de Forsøg, Dr. Bang